

FUNDACIÓ VALVI
CICLE NOVES MIRADES

Vertigen

Narcís Gironell

Cercar. No és un verb sinó un vertigen.

Alejandra Pizarnik. Poeta argentina, 1936–1972.

EASD Escola Superior
de Disseny i Art "Llotja".
Barcelona, 1989.

Narcís Gironell, pintor d'icones

La nostra vida és de conte!
Martí Gironell i Narcís Gironell,
Once upon a time... (2016).

No es pot presentar un pintor d'icones sense èpica. I per això, res millor que un bon mite central. Al costat del seu nom, arreu llegim un lacònic “Beuda, 1969”, però cal ser més precisos situant-lo al seu *axis mundi*: Narcís Gironell, Nisso per als més propers, va néixer a la masia beudanenca del Maset, a cinc minuts a peu de Sant Pere de Lligordà. Després del robatori de la figura de l'apòstol que presidia l'església romànica, cap a l'any 1996, va rebre l'encàrrec de crear un nou Sant Pere. Llavors va haver d'enfrontar-se al repte de tallar i policromar la fusta per convertir-la en la raresa que són les icones. Del grec bizantí *eikóna* (εἰκόνα, “imatge santa”) i aquest, al seu torn, del grec clàssic *eikón* (εἰκῶν, “imatge”), el mot “icona” en l'art i la litúrgia designa la representació artística de figures divines i els seus misteris, allò que, resseguint el pensament del filòsof i sacerdot ortodox a cavall entre els segles XIX i XX Pavel Florenski, s'accepta com a intersecció entre el culte i la cultura, recordatori d'altres realitats transcendents i ésser viu dotat d'ànima ¹. El *Sant Pere* de Narcís Gironell ², presència ambigua hieràtica i majestuosa, venia a cristal·litzar tot un interès pels reversos invisibles que feia anys que conreava amb altres icones dedicades a poders precristians: les evocacions mitològiques de finals dels vuitanta —com de poderosa s'aixeca l'*Hydra* (1989), inconcebiblement antiga i postmoderna alhora— o, a principis dels noranta, les solemnes pintures d'ardents musclos primigenis, l'arbre transavantguardista quallat d'ulls de *Segnali divini* (1993) i les instal·lacions empeltades en tradicions garrotxines, sempre avials i magmàtiques. No sorprèn que ja l'any 1993, Rosa Gil escrivís: «jove, imaginatiu i arriscat, Narcís Gironell no té por d'afrontar res» ³.

El mateix aspecte de Narcís Gironell té quelcom d'icona. Home-noi perpetu, comparteix amb les estàtues arcaiques gregues conegudes com a *kuroi* aquell què-sé-jo de joventut imperible. Igualment és de *kuros* el seu mig somriure enigmàtic, de Gioconda múrria, de Dorian

Gray establert al barri gironí de l'Avellaneda que, com en la novel·la d'Oscar Wilde, guarda en algun racó un quadre que envelleix per ell. Res en la seva faicó aliena als rigors de les clepsidres i els rellotges Casio és tan estrany: al cap i a la fi, qui es vincula a les icones està obligat a deixar el temps en suspensió. De la mateixa manera, la seva companya de vida i tantes vegades *partner in crime* artística, la també extraordinària Clara Oliveras, arrossega amb ella l'aire d'icona clàssica: rínxols de *kórē* —versió femenina del *kuros*—, mirada de sibil·la dèlfica i fermesa de cariàtide. Ara bé, Narcís Gironell no és, ni vol ser, l'Andrei Rubliov místic de les icones catalanes. Lluny de l'enujosa dèria d'altres creadors per quintaessenciar-se, sovint s'ha encarregat de desmentir-ho: «no em convenç aquell model d'eremita sacrificat a les profunditats de l'estudi», proclamava el 2007 —en l'entrevista, per cert, apareixia desenfocat darrere d'un dels Astro Boy que col·lecciona ⁴. Les seves icones, fins i tot les primeres, lligades a les forces tel·lúriques de les espiritualitats primitives, són de carn i ossos, físiques i travessades per les passions que passen per la pell. I precisament això ens du a la segona part del seu mite central.

Una col·leccionista fascinada pel seu *Sant Pere* va encarregar-li una altra imatge santa per a ella: «*Prego!*». En aquest cas, però, l'artista es va apartar amb llibertat dels codis tradicionals i va realitzar una alta cadira metàl·lica de línies netíssimes i oberta enrere pel respall en dues ales angèliques. Amb *Angel Chair* (2009) la icona religiosa es fusionava llavors amb la interacció, el joc i la ironia: quina celestial temptació seure-hi per esdevenir un dels missatgers superterrestres de Fra Angelico esperant a la barra d'un bar. La rebuda de la col·leccionista va ser entusiasta: «*Grazie mille!*». I, com que, de cadira elevadora a la categoria d'icona, en va produir dues, la bessona va aixecar expectació a Sant Salvador de Bianya durant l'itinerari d'intervencions de la Bianyal de 2015: quants visitants van admirar-la a devota distància o van plantant-hi les anques amb el fervor de qui cerca intimitat amb la relíquia!

Deixant de banda altres significats per a la paraula “icona”, com els que s'apliquen en els àmbits de la informàtica i el de la comunicació ⁵, per derivació de l'ús en l'art cultural, també acaba referint-se a l'ésser o

¹ Vegeu: Pavel Florenski, *El iconostasio: Una teoria de la estètica* (Salamanca: Ediciones Sígueme, 2016).

² La peça, per cert, va formar part de la polèmica exposició *Art sacre d'ahir i d'avui* (Museu d'Art de Girona, 2001), fins que l'autor la va retirar. V. Daniel Bonaventura, “Gironell és el tercer artista que retira la seva obra de la mostra d'art sacre” (*Diari de Girona*, 15 de juny de 2001), p. 31.

³ Rosa Gil, “Un artista jove a qui no li fan gens de por les propostes més imaginatives i arriscades” (*Nou Diari*, 1 d'agost de 1993), p. 53.

⁴ Eudald Camps, “No em convenç aquell model d'eremita sacrificat a les profunditats de l'estudi” (suplement *Accents* del *Diari de Girona*, 28 de desembre de 2007), p. 10.

⁵ Segons el *Gran Diccionari de la llengua catalana*, «símbol o dibuix representatiu d'una aplicació, una funció o un programa, sobre el qual hom activa el ratolí...» i «en semiòtica, signe que té una relació de semblança amb una realitat exterior determinada», respectivament.

l'objecte capaç de generar al seu voltant un espai carismàtic i fetitxista prou poderós. La icona laica, com la religiosa, es fonamenta en un magnetisme tan furiós que n'exigeix una reproductibilitat inextingible: «la còpia [...] reflecteix i amplifica la fama de l'original, despertant l'ànima d'estar el més a prop possible d'ell», assenyala Francesca Bonazzoli ⁶. Així, les imatges de Marilyn Monroe i la Mare de Déu de Lourdes, en tant que icones, funcionen d'una mateixa manera, i Narcís Gironell ho veu ben clar. Hi ha la via de la fama, que en totes les èpoques ha estat un espai constructor d'icones —per posar només un exemple que, alhora, és un deliciós *crossover*, Stephanie Merrim argumenta que si Catalina de Erauso, àlies la *Monja Alférez*, i Sor Juana Inés de la Cruz van ser icones del segle XVII va ser gràcies a les seves capacitats per a l'espectacle i la popularitat ⁷. En aquest sentit, Narcís Gironell és conscient de fins a quin punt, com adverteix el filòsof Byung-Chul Han, avui «l'esfera del consum envaeix l'esfera cultural» i «s'esborra la separació entre cultura i comerç, entre art i consum, entre art i propaganda» ⁸. Per això, quan proclamem que Narcís Gironell és deutor del Pop Art, cal matisar que ho és essent crític amb els condicionants econòmics i socials d'inicis del segle XXI, i no tant del capitalisme de les dècades dels cinquanta i els seixanta. Per aquest motiu, les seves imatges tenen, en paraules d'Eva Vázquez, «el seu costat sinistre, com ho és tot artifici organitzat sobre la foto fixa de la benaurança» ⁹, la perillosa felicitat imposada per l'actual neoliberalisme amb la intenció de substituir els ciutadans per mers consumidors. Que en són, d'inquietants, el Mickey Mouse que esperona a *Uneix-te a l'alta societat* (1995), el *Pinocchio Horror Machine* (1997) que, en comptes de convertir-se en infant, s'arrapa a una freda naturalesa mecànica, o els *Heidi* i *Marco* (ambdós de 2002) que fan olor de perfum de Cacharel i botiga de Gucci, i que van onejar triomfants per Madrid convertits en banderoles.

L'any 1989, amb vint anys, en preguntar-li quina era la seva màxima aspiració, Narcís Gironell contestava: «vull arribar a ser jo» ¹⁰. Ara,

sens dubte, estem en condició d'afirmar que la seva és una de les propostes més personals, sòlides i amb projecció internacional de l'art de casa nostra. En un article de 2021 a la *Revista de Girona*, Sebastià Goday ho recalca amb contundència: «sí, ha creat un sistema representatiu seu»¹¹. En la mateixa línia, al llibre *Art contemporani a Girona, 1994-2019*, M. Lluïsa Faxedas i Pere Parramon posàvem l'accent en què, en bona part, on ha bastit un llenguatge propi i reconeixedor ha estat «en l'elaboració d'icones profanes d'un món consagrat a la superfície, santificades per la publicitat i beneïdes pel luxe de la societat de consum» ¹². I, d'ençà dels anys vuitanta, les seves icones, primer aquelles ctòniques i dionisíiques, després les laiques i apol·línies, sempre han estat relligades pel fil de plata d'algunes permanències: «treballa amb imatges trobades en contes, postals, televisió, còmics, revistes, Internet, publicitat, del mateix carrer... Em quedo amb el motiu que m'interessa per poder construir una història afegint iconografia de la meua imaginació i paraules que reforcen el contingut visual, simbòlic i conceptual», explicava l'artista mateix.¹³ Efectivament, des d'obres tan seminals com *Constructions* (1987) són marques de la casa l'acompanyament dels textos, els manlleus de la cultura popular, i una ironia tan fina que, si no estigués calculada al mil·límetre, tallaria de mala manera. Una ironia que sosté el que Maria Palau anomenava el glamurós *efecte Gironell*, que «combina la frivolitat i el desconcert, l'embruix de la purpurina i la ploma alegre».¹⁴ Tot plegat, a més, eminentment des de la pintura. Són molts els pals que toca molt bé Narcís Gironell, i en el nostre mite central mateix, les protagonistes són dues escultures —en certa manera, les dues cares d'una mateixa moneda, la sagrada *Sant Pere* i la profana *Angel Chair*, com les dues al·legories d'*Amor sacre i amor profà* en l'oli de Tiziano. Malgrat això, on l'artista ha esmerçat la seva potència creadora, constructora i mitogènica ha estat en la pintura. Ja en un reculat 1996 admetia que «si alguna cosa haig d'aportar dins el món de l'art, és amb la pintura» ¹⁵, i el 2010 Eudald Camps reafirmava que

⁶ Francesca Bonazzoli, «Cómo nace un icono» (a Francesca Bonazzoli i Michele Rebecchi, *De Mona Lisa a Los Simpson: Por qué las grandes obras de arte se han convertido en iconos de nuestro tiempo*, Barcelona: Lunwerg, 2013, pp. 8-19), p. 14; la traducció és nostra.

⁷ V. Stephanie Merrim, «From Anomaly to Icon: Border-Crossings, Catalina de Erauso, and Sor Juana Inés de la Cruz» (a *Early Modern Women's Writing and Sor Juana Inés de la Cruz*, Nashville: Vanderbilt University Press, 1999, p. 3-37).

⁸ Byung-Chul Han, *La societat pal·liativa* (Barcelona: Herder, 2021), p. 16.

⁹ Eva Vázquez, «Narcís Gironell i Sebastián Rosselló fantasiegen sobre el consum i el fetitxisme a Cyprus Art» (*El Punt*, 12 d'agost de 2006), p. 42.

¹⁰ Pere Madrenys, «Narcís Gironell» (*El Punt*, 7 de desembre de 1989), p. 38.

¹¹ Sebastià Goday, «Narcís Gironell, entre pin-ups fantasioses, pomes mossegades i sagacitat» (*Revista de Girona*, núm. 324, gener-febrer de 2021, pp. 110-113), p. 113.

¹² M. Lluïsa Faxedas i Pere Parramon, *Art contemporani a Girona, 1994-2019* (Girona: GEiEG i Ajuntament de Girona, 2021), p. 147.

¹³ Eudald Camps, «Narcís Gironell exposa a Torroella» (Suplement *Accents* del *Diari de Girona*, 2 de setembre de 2005), p. 10.

¹⁴ Maria Palau, «Embruixats pel «glamour», engegats per la purpurina» (*El Punt*, 8 de novembre de 2005), p. 52.

¹⁵ Tina Casademont, «L'artista no ha de passar gana per fer coses interessants» (*El Punt*, 11 d'agost de 1996), p. 19.

«és pintor per sobre de tot»¹⁶. Sabent que la silueta de *The Gold Boy* (2001) és la de Narcís Gironell resseguida per Clara Oliveras, resulta difícil no sentir les ressonàncies del mite fundacional de la pintura, que, explicat per Plini *el Vell*, es resumeix amb el moment en què una donzella de Corint va dibuixar el contorn del seu amant per guardar-ne el record quan fos absent. Proclamem, doncs, amb orgull i no sense certa subversió: «Narcís Gironell, pintor d'icones».

Vertigen, el títol de la gran exposició que acompanyen aquestes línies, al·ludeix al torbament que sempre provoca mirar enrere i fer balanç. Així ho sent Narcís Gironell, i per això ha triat aquesta paraula. Ara bé, com tot bon títol, pot anar més enllà de la voluntat del seu autor i ser capaç de revelar encara més. *Vertigen* també és el que provoquen les icones, tant les religioses com les laiques, reverenciades i admirades, venerades, imitades i envejades, elevades als altars, entronitzades, immortalitzades pel paper cuixé, difoses en allaus digitals, envoltades en núvols d'encens i il·luminades per tempestes de flaixos. Les icones són icones perquè s'aixequen amb la grandesa d'allò que voldríem arribar a tocar, o que voldríem que ens toqués. Què sentiríem en acariciar el diví tafetà que embolcallava Audrey Hepburn? I si ens acarones la mà sagrada de Sophia Loren? Narcís Gironell, coneixedor dels nostres desigs com només ho són els xamans i els confessors, ens ho xiuxiueja a cau d'orella: *vertigen*.

Pere Parramon,

GIRONA, DESEMBRE DE 2023

Constructions

1987

Mixta damunt paper basic Guarro

100 x 70 cm

Shrimps and cat

1989

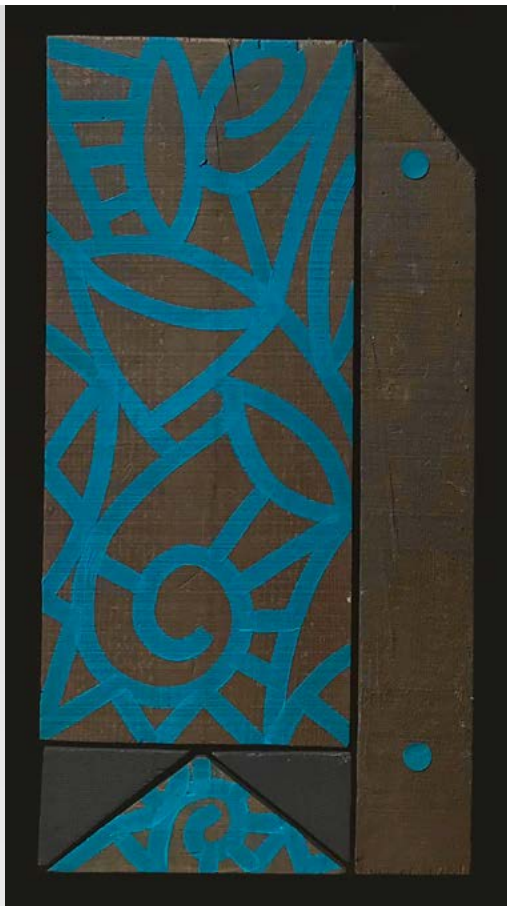
Mixta damunt paper d'aquarel·la guarro

70 x 50 cm

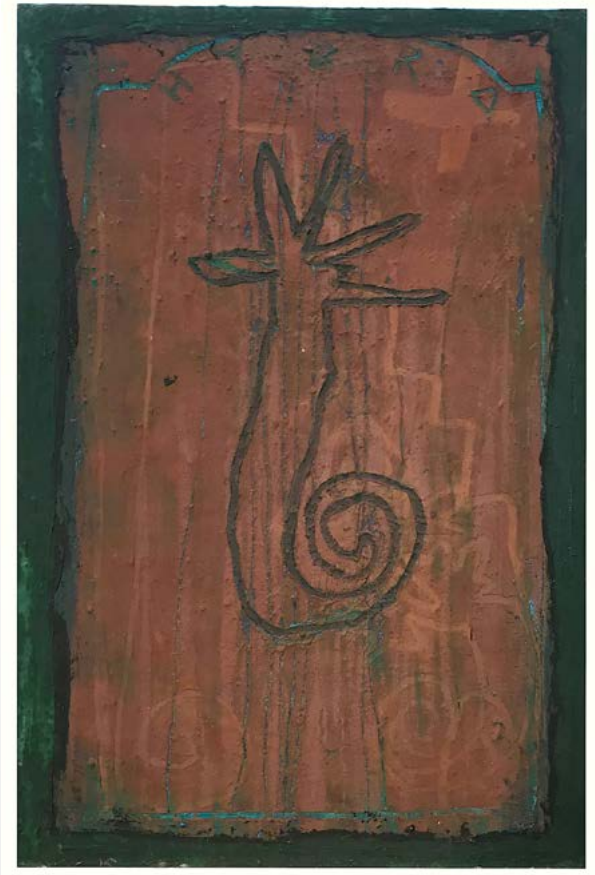
¹⁶Eudald Camps, "El pintor i la família" (suplement *Dominical* del *Diari de Girona*, 29 d'agost de 2010), p. 11.

Time to the time
1989
Mixta damunt fusta
55,5 x 28,5 cm

To time
1989
Mixta damunt fusta
105,5 x 79,5 cm

Hydra
1989
Mixta damunt tela
146 x 97 cm

Triada
1991
Mixta damunt tela
146 x 95 cm

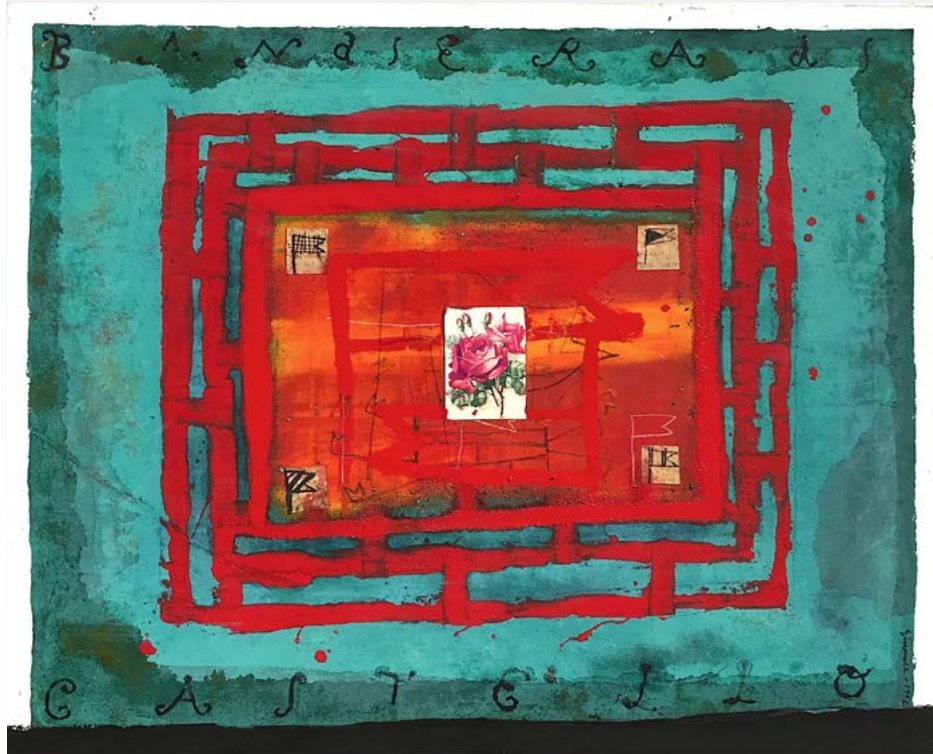

Bandiera di mare

1992
Mixa damunt tela
100 x 80 cm

Bandiera di castello

1992
Mixa damunt tela
100 x 80 cm

Sono venuto a portare pace

1994
Mixa damunt paper
112 x 82 cm

Segnali divini

1994
Mixa damunt paper
112 x 82 cm

Máquina de foc
1993
Mixta damunt paper
112 x 84 cm

Interior Venècia
1995
Mixta damunt paper
120 x 80 cm

Uneix-te a l'alta societat
1995
Mixta damunt tela
113 x 97 cm

Orlando furioso
1996
Mixta damunt paper
70 x 50 cm

Naufragi d'equinoderms

1997

Mixta damunt tela

200 x 100 cm

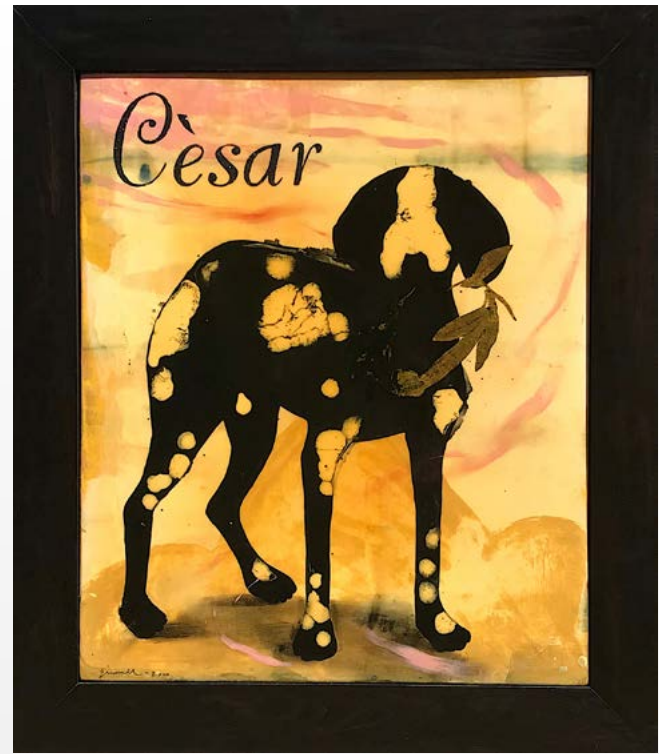

Pinocchio Horror Machine
1997
Mixta damunt tela
200 x 200 cm

The end
1999
Mixta damunt tela
59 x 37 cm

Cèsar
2000
Mixta damunt tela
60 x 50 cm

Is painting dead?
1999
Mixta damunt fusta
200 x 200 cm

Odd monkey
2000
Mixta damunt tela
150 x 150 cm

The gold boy
2001
Mixta damunt tela
170 x 122 cm

Angel chair
2002
inox
100 x 100 cm

Marco
2003
Mixta damunt inox
100 x 100 cm

Heidi
2003
Mixta damunt inox
100 x 100 cm

Minnie
2004
Mixta damunt inox
100 x 100 cm

Prince
2009
Mixta damunt inox
70 x 70 cm

Still life with donuts
2015
Mixta damunt alumini
150 x 100 cm

The great white rooster
2022
Mixta damunt alumini
100 x 100 cm

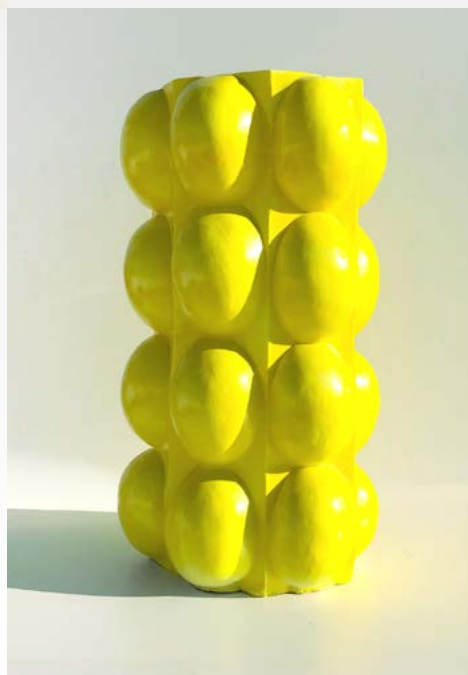
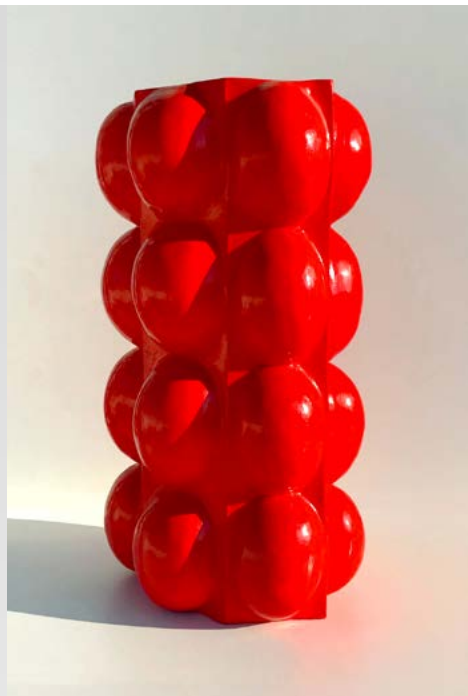

Phanther love
2023
Mixta damunt alumini
200 x 200 cm

Wonder eggs

2003
Porcellana
42,5 x 22,5 x 19,5 cm

Pere Parramon a l'estudi de Narcís Gironell, Girona, desembre de 2023.

Magnòlies d'acer

En l'obra de Narcís Gironell, les figures masculines resulten rares, gairebé anecdòtiques. Les seves protagonistes indiscutibles són les dones, usualment joves, bellíssimes, elegants, dolces i sempre amb una sensualitat a flor de pell que es manté en el rigor i la tensió de la promesa: totes elles semblen confirmar aquella màxima oriental segons la qual en una bona conversa mai no s'ha de dir tot. *Pin-ups*, conilletes de Playboy, princeses, guardianes del luxe, de la moda i el brilli-brilli són veritats entrellucades només sota capes de vernís. Són les dames i nimfes modernistes, *La ben plantada* d'Eugeni d'Ors, les senyoretes de Julio Romero de Torres, les deesses publicitàries d'Alfons Mucha, actualitzades i sota el refinat i aplanador filtre de les estampes japoneses de l'*ukiyo-e*. Totes elles utilitzen la cosificació amb què el patriarcat ha sotmès tradicionalment la feminitat, però per reivindicar-se com a entitats pròpies, autònomes, lliures. En un text de 2007, Maria Palau copsava la ironia: «aquesta dona que sempre ha d'estar radiant, a qui la societat de consum abdueix la seva mirada càndida per una mirada trista, troba en l'obra de Gironell un cert consol. Com a mínim, algú que la comprèn»¹⁷. Sovint pintades sobre fredes planxes metàl·liques, i tot fent una picada d'ullet a la pel·lícula de Herbert Ross de 1989 —un veritable cant a la fortalesa femenina i a la sororitat, en uns anys en què encara no s'usava aquest terme sobre la solidaritat entre dones—, són les nostres *magnòlies d'acer*.

Pere Parramon

¹⁷ Maria Palau, "Purpurina verinosa" (*El Punt*, 25 de setembre de 2007), p. 46.

Narcís Gironell i Oliveras

Nascut l'any 1969 a Beuda (Girona), va estudiar a l'Escola Superior de Disseny i Art Llotja i a EINA Centre Universitari de Disseny i Art de Barcelona.

Al llarg de la seva trajectòria ha treballat en diferents disciplines: pintura, escultura, fotografia, instal·lacions...

Ha publicat diversos llibres, *Once upon a time...* amb Martí Gironell i POPTEARS també amb Martí Gironell.

La seva participació en exposicions col·lectives arreu de Catalunya:

Nadal 2022 Galeria Espai Cavallers (Lleida), 25 + 1 Galeria Espai GdArt (Terrassa, 2022), Blue Frame Gallery (Barcelona, 2022), Galeria Jordi Barnadas (Barcelona, 2020), Galeria Richard Vanderaa (Girona, 2020), Galeria Jordi Barnadas (Barcelona, 2019), Cyprus Art Services (Pals, 2019), *Color latent* Casa Pastors (Girona, 2014), Galeria Alonso Vidal (Barcelona, 2014), Galeria Víctor Lope (Barcelona, 2013), Galeria Alonso Vidal (Barcelona, 2012), *M'encanta Corto Maltés* Galeria Montcada (Barcelona, 2011), Galeria Alonso Vidal (Barcelona, 2011), Galeria Joan Planellas (Tossa de Mar, 2010), *Eden* Galeria Cyprus Art (Sant Feliu de Boada, 2008); Galeria Miquel Alzueta (Casavells, 2007), Galeria Badiu 92 (Badalona, 2007), *Zoo* Galeria Miquel Alzueta (Barcelona, 2006), *A Dalí* Museu de l'Empordà (Figueres, 2004), *Rodales. Un itinerari transversal* (exposició itinerant per 12 ciutats catalanes, 2001-2003), *Cercles invisibles* Espai 13 Fundació (Barcelona, 1998), TRANSART Capella de Sant Nicolau (Ajuntament de Girona, 1996) i Museu de l'Art de la Pell (Vic, 1997) *14 Anys de Mostres d'Arts Plàstiques per a Joves*, Fòrum Joves del S. XXI Generalitat de Catalunya (Tarragona, 1994)...

També ha realitzat diverses exposicions col·lectives arreu d'Espanya:

Galería Kroma (Maó, Menorca, 2022), Galeria Javier Roman (Màlaga, 2020), MARBART Galeria Alonso Vidal (Marbella) 2013, *Room Art Fair* Galeria Alonso Vidal (Madrid, 2012), *ARTMADRID 2011* Galeria Alonso Vidal (Madrid, 2011), MM Art Gallery (Olot, 2009/2010), *Fiart 2008* Galeria Algepsar (València, 2008), Galeria Algepsar (Castelló de la Plana, 2008), *Artesantander 06* Galeria Miquel Alzueta, “Generación 2004” Casa Encendida Caja Madrid (Madrid, Barcelona, Santander, Saragossa, Salamanca i Sevilla, 2004-2005), Galeria Esmelgar (Lugo, 2004), Galería Moriarty ARCO (Madrid, 2003), *Qui soc?* Museu d'Art de Girona i Sala Blanquerna (Madrid, 2001), *Premi de gravat Carmen Arozena* Galería Tórculo (Madrid, 1998), *Premio Nacional de Pintura* Caja Castilla – La Mancha (Cuenca, Albacete i Toledo, 1998)...

I a l'estranger:

Galerie Fries (Kaarst, Alemanya, 2023), Gallerie Rasmus (Bogense, Dinamarca, 2023), *Art Herning 2023* Gallerie Rasmus (Herning, Dinamarca), *All that Jazz* Gallerie Rasmus (Odense, Dinamarca, 2022), *Affordable Art Fair* Galeria l'Arcada Blanes (Brussel·les, 2022), *Kunst For Alle Art Fair* Gallerie Rasmus (Copenhaguen, Dinamarca, 2022), *Kunst For Alle Art Fair* Gallerie Rasmus (Copenhaguen, Dinamarca, 2020), *Lausanne Art Fair* Galeria Anne Broitman (Biarritz, França, 2017), Art Nordic Gallerie Rasmus (Copenhaguen, Dinamarca, 2017), *Hillerod Kunst Dage* Gallerie Rasmus (Hillerod, Dinamarca, 2017/18/19), *North Kunstmesse* Gallerie Rasmus (Aalborg, Dinamarca, 2016/17/18), *Art Herning* Gallerie Rasmus (Herning, Dinamarca, 2016/17/18/19/20), Galerie Kholer (Ginebra, Suïssa, 2016/17/18/21), *Pinta Miami 2016* Imaginart Gallery Barcelona, *India Art fair - Nova Delhi 2015* Imaginart Gallery Barcelona, *Art Cartagena 2015* Imaginart Gallery (Cartagena, Colòmbia), *Greeneen Kunstmuseum* (Skagen, Dinamarca, 2012/14), *Affordable Art fair Amsterdam 2014* Galeria Víctor Lope Barcelona, *Art Herning Kongrescenter* Gallerie Rasmus (Ostergade, Dinamarca, 2010/14), *Art Copenhaguen 2010/14* Galeria Rasmus, (Dinamarca), *ST- ART 07 Foire Européenne d'Art Contemporain* Galeria Miquel Alzueta (Estrasburg, França, 2007), *Rodales* Museu d'Art d'Imatra (Imatra, Finlàndia, Ajuntament de Girona, 2004), TRANSART I.S.A. Institut Superior de les Arts (L' Habana, Cuba, Intercanvi cultural amb l'Ajuntament de Girona, 1999), *Qui soc?* Galeria Ibere Camargo (Porto Alegre, Brasil, Museu d'Art de Girona, 1999), “*Decennale Incontro Giovanni Artisti*” (Morolo, Itàlia, Diputació de Girona, 1993), “*9 Incontro Giovanni Artisti*” (Cervaro, Itàlia, Diputació de Girona, 1992), “*Jeunes Artistes Catalans*” (Carcassonne, França, Generalitat de Catalunya, 1991)...

Les seves exposicions individuals més representatives són:

Galerie Fries (Kaarst, Alemanya, 2023), Galeria Espai GdArt (Terrassa, 2022), Galeria Espai Cavallers (Lleida, 2021), Galeria l'Arcada (Blanes, 2021), POPTEARS Les Bernardes Espai de Cultura Contemporània (Salt, 2021), NOMAD Escultura pública al Col·legi d'Enginyers Tècnics de Girona (Girona, 2021), Galeria L'Arcada (Blanes, 2020), Gallerie Rasmus (Odense, Denmark, 2019), Galeria L'Arcada (Blanes, 2019), *Villa Capri* Imaginart Gallery (Barcelona, 2018), Château Leon (Torrelavit, Barcelona, 2019), Galeria L'Arcada, (Blanes, 2017), Comics Gallerie Rasmus (Odense, Dinamarca, 2016), *Once upon a time...* Biblioteca Pública Carles Rahola (Girona), 2015), Galeria Imaginart (Barcelona, 2015), Gallerie Rasmus (Odense, Dinamarca, 2016), Biblioteca pública Lleida (Lleida, 2016), Anne Broitman Gallery (Biarritz, França, 2014), Gallerie Rasmus (Copenhaguen, Dinamarca, 2014), *Bellesa ràpida -Arts et Scientia* Centro médico Teknon (Barcelona, 2014), Gallerie Rasmus (Copenhagen, Dinamarca, 2013), Galeria Joan Planellas (Tossa de Mar, 2013), Gallerie Rasmus (Odense, Dinamarca, 2011), Gallerie Rasmus juntament amb Ralph Bernabei i Jordi Carreras (Copenhaguen, Dinamarca, 2011), *Escape* Galeria Ma José Castellví (Barcelona, 2010), *Gironell* Gallerie Rasmus (Odense, Dinamarca, 2009/2010), Galeria Intel·lecte (Sabadell, Barcelona, 2009/2010), *Paintings of luxury* Espai ZERO1 (Olot, 2009), Fundació Àngel Planells (Blanes, 2009), Galerie Estivale d'Anières (Ginebra, Suïssa, 2009), *Excés* Galeria l'Algepsar (Castelló de la Plana, 2008/09), Gallerie Rasmus (Odense, Dinamarca, 2008), “*Present*” Galeria Giart (Girona, 2007), “*Supergirl*” Galeria M. José Castellví (Barcelona, 2007), Galerie Estivale d'Anières (Ginebra, Suïssa, 2007), “*Ironic beauty*” Galeria Badiu92 (Badalona, 2007), Galeria Nova 3 (Sabadell, Barcelona, 2007), *Gironell Shanghai* Galeria Cyprus Art (Sant Feliu de Boada, Girona, 2006), “*Stories of brilliant girls*” Galeria M. José Castellví (Barcelona, 2005), + *Pintures* Galeria Antònia Bagué (Torroella de Montgrí, 2005), Galeria Casa Borne (Antequera, Màlaga, 2005), Espai Greek (Barcelona, 2005), *Monogràfics* Fundació Vila Casas (Torroella de Montgrí, 2005), Galeria “La Factoria del Perro Verde” (Madrid, 2004), Galeria Nova 3 (Sabadell, Barcelona, 2004), Skin star BAC Festival Barcelona Art Contemporani Galeria Miquel Alzueta (Barcelona, 2004), “*Wondereggs*” Museu d'Història de Girona (Girona, 2004), “*Playboy*” Museu d'Art Modern de Tarragona (Tarragona, 2002), *Pintures i objectes* Galeria Antònia Bagué (Pals, Girona, 2002), A.S.C.A.T. Museu d'Art de Girona (Girona, 1997), *Fàbriques* Galeria Horizon (Colera, Girona, 1996), *Fabricant d'imatges – Europa* Galeria Pérgamon (Barcelona, 1996), “*Plein air*” Museu Comarcal de la Garrotxa (Olot, Girona, 1995), *L'Artista del mes* instal·lació a la plaça de braus (Olot, Girona, 1993)...

Ha guanyat diversos premis i beques, entre els quals:

Beca de creació i pensament contemporani projecte IGAC, Generalitat de Catalunya (2005/14); adquisició de l'obra “*UBI Room*” per a la col·lecció d'art de la Generalitat de Catalunya , 2003; *Beca a les Arts Visuals* de l'Ajuntament de Girona pel projecte IGAC (Girona, 2001); 3r premi al *II Premi de Pintura Contemporània Fundació Vila Casas* (Torroella de Montgrí, Girona, 2001); 1r premi a *Escultura BAYER* Ajuntament de Banyoles (Banyoles, Girona, 2002); Accèssit al *32è Premi Tapiró de Pintura* Museu d'Art Modern de Tarragona (Tarragona, 2002); *beca UDG Universitat de Girona – I.S.A.* de l'Havana (Cuba, 2000); Accèsit al *IV Premi Internacional de Gravats* (Olot, Girona, 1999); Beca Ciutat d'Olot (Olot, Girona, 1992); 1r premi de Pintura a la *8a Mostra d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya 1989*...

La seva obra es pot trobar en col·leccions com:

Col·lecció d'art Col·legi d'Enginyers de Girona, Col·lecció Hotel Boutique Petit Luxe (Terrassa), Odense Havn (Odense Dinamarca), Museu d'Art de la Ciutat de Girona, Fundació Universitat de Girona, Fundació Vila Casas, Can Framis (Barcelona), Museu d'Art Modern de Tarragona, Fons d'Art de la Generalitat de Catalunya, Col·lecció NUTREXPA (Barcelona) i en moltes col·leccions privades de l'estat espanyol i a l'estranger.

Ha estat fundador i coordinador del projecte igac.org, creat per allotjar i produir Net Art (2005/2014) amb el suport de l'Ajuntament de Girona, la Diputació de Girona, Caixa de Girona i Generalitat de Catalunya.

DEL 16 DE GENER AL 2 DE MARÇ DE 2024

CICLE NOVES MIRADES

VERTIGEN

Narcís Gironell

DARRERES EXPOSICIONS:

- 113. *A CAU D'ORELLA*. XAVI LLOSES
- 114. *RÈQUIEM MEDITERRANI*. PERPIÑA
- 115. *PAISATGES DE LA MEMÒRIA*. HUEDO
- 116. *100 DIBUIXOS (1975-2021)*. ANSON
- 117. *SEGMENTS*. JOSEP M. CODINA
- 118. *TAL COM RAJA*. OLGA PÉREZ MONTES
- 119. *ABANS I DESPRÉS*. GUILLEM RUBIÓ
- 120. *LECTURES, PASSEJOS, VIATGES*. BOSCH MARTÍ

 FUNDACIÓ VALVI

Gran Via Jaume I, 42 bis · 17001 Girona
Tel. 972 22 65 27 · w www.fundaciovalvi.cat

HORARI:

- DE DILLUNS A DIVENDRES DE 17 A 20 H
- DISSABTE D'11H A 13H, I DE 17 A 20 H
- FESTIUS TANCAT

EDITA Fundació Valvi
DIRECCIÓ Maguí Noguer i Germina Bastardas
DISSENY GRÀFIC Narcís Gironell / Jaume Geli
IMPRESSIÓ Palahí
Dip. Leg. GI-87-2024